

ת"ד 8958/08/14 - מדינת ישראל נגד זיאד אבו עראר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

28 אפריל 2015

ת"ד 8958-08-14 מדינת ישראל נ' אבו עראר

בפני כב' השופט אלון אופיר

המאשימה:	מדינת ישראל
נ ג ד	ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
הנאשמים:	זיאד אבו עראר
	ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא נסאר

גזר דין

הנאשם הורשע בביצוע עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרימת תאונה עם הולכת רגל אשר חצתה כביש במעבר חצייה.

אין מחלוקת כי להולכת הרגל לא נגרמו חבלות של ממש כהגדרתן בחוק ובפסיקה.

במסגרת הטיעונים לעונש, ביקשה המדינה להטיל על הנאשם פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים, פסילה על תנאי, וקנס.

ב"כ המדינה אישר בטיעונו כי הנאשם נוהג משנת 2003 ולחובתו 7 הרשעות קודמות.

לעומת זאת, ביקש הסניגור להקל עם הנאשם נוכח הודאתו בביצוע העבירה וחסכון בזמן שיפוטי.

כמו כן הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה רלוונטית תוך שציין את התנהגות הנאשם לאחר התאונה ואת העובדה כי חבלות הגוף בפרשה זו מינוריות.

בהתאם לתיקון 113 של חוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מהו מתחם הענישה, ולאחר מכן לקבוע מהי הענישה הראויה למקרה נתון תוך התחשבות בעקרון ההלימה, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ובהתאם לנסיבות האישיות של הנאשם. בנוסף, ישקלו שיקולי שיקום, עברו התעברותי של הנאשם ושאלת נטילת האחריות מצידו. אני קובע (בהשוואה לפסקי הדין שלהלן: 2090/07 **מדינת ישראל נ' דוד כהן**, 8014/06 **מדינת ישראל נ' חסאן רבאח**, 374/09 **מדינת ישראל נ' יארושנקו**), כי מתחם הענישה בעבירה זו של נהיגה בקלות ראש (סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה) **נע ברכיב הפסילה בפועל** בין תקופה של שלושה חודשי פסילה בפועל ועד 6 חודשים זאת כאשר עסקינן באירוע של תאונת דרכים.

ודוק -

עבירה בניגוד לסעיף 62(2) מצויה בתוספת השנייה של פקודת התעבורה ומחייבת פסילה של 3 חודשים כענישת מינימום, רק כאשר מבצע העבירה גרם לתאונת דרכים.

מופע של עבירה זו ללא גרימת תאונה, הופך את הופעת העבירה בתוספת השנייה כבלתי רלוונטית לשאלת הענישה.

אשר על כן, כאשר נהיגה בקלות ראש גם גורמת להתרחשות תאונה, מתחיל רף הענישה (חלקו הנמוך של מתחם הענישה) בענישת המינימום הקבועה בחוק - 3 חודשי פסילה בפועל.

בפרשה שבפני יש לקחת לזכותו של הנאשם את לקיחת האחריות המלאה מצדו ובמיוחד את העובדה כי באירוע התאונתי לו גרם, לא נגרמו חבלות של ממש כהגדרתן בחוק ובפסיקה.

בנוסף, ניתן לקבוע כי אף שנוהג הנאשם משנת 2003, אין לחובתו כל עבר תעבורתי מכביד והתנהלותו התעבורתית נורמטיבית בד"כ.

לחובת הנאשם ניצבת קביעת המחוקק לפיה גרימת תאונה בנסיבות המתוארות בכתב האישום תחייב פסילת מינימום של רישיון הנהיגה למשך 3 חודשים.

הנאשם עצמו הסביר כי פרנסת משפחתו תלויה לחלוטין ברשיון נהיגתו שכן הוא עובד כנהג הסעות מקצועי.

אדגיש כי שונה עוצמת ענישתו של נהג מקצועי ברכיב הפסילה לעומת מי שאינו עוסק בנהיגה כמקור פרנסה.

לעצם העובדה כי אין לנאשם כנהג מקצועי עבר תעבורתי כבד, יש נפקות לעניין הענישה שכן האירוע נשוא פרשה זו אינו מאפיין את דרך נהיגתו בד"כ.

לאור השיקולים לעיל, נחה דעתי כי חריגה קלה מרף הפסילה הנוהג לא תפר את עקרון ההלימה שבתיקון 113 של חוק העונשין.

יחד עם זאת, רכיב פסילה בפועל מחייב המציאות נוכח הוראות המחוקק ביחס לעבירה בניגוד לסעיף 62 (2) בפקודת התעבורה.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1000 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק את רשיון הנהיגה לתקופה של 2 חודשים.

רשיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן יחשב

הנאשם פסול מלנהוג אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ה, 28 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.